

2025. november 18. kedd. Montenegro 1. nap

Reggel 3 órakor taxiba ültünk és irány Ferihegy. Hosszas várakozás után elindultunk következő nagy kalandunkra Montenegroba.

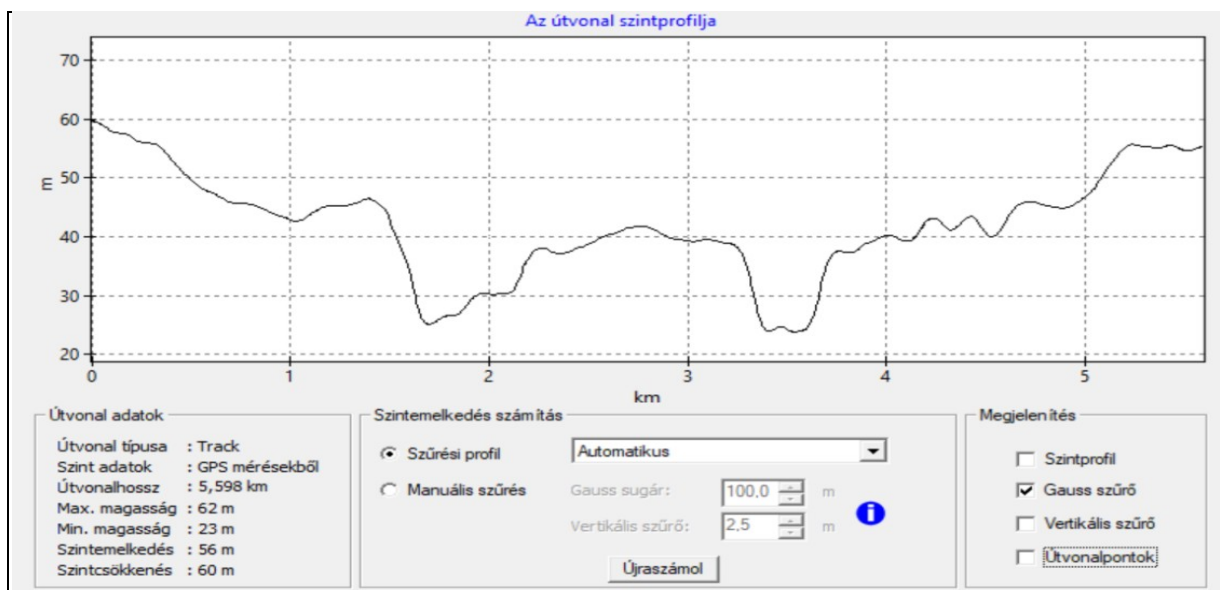
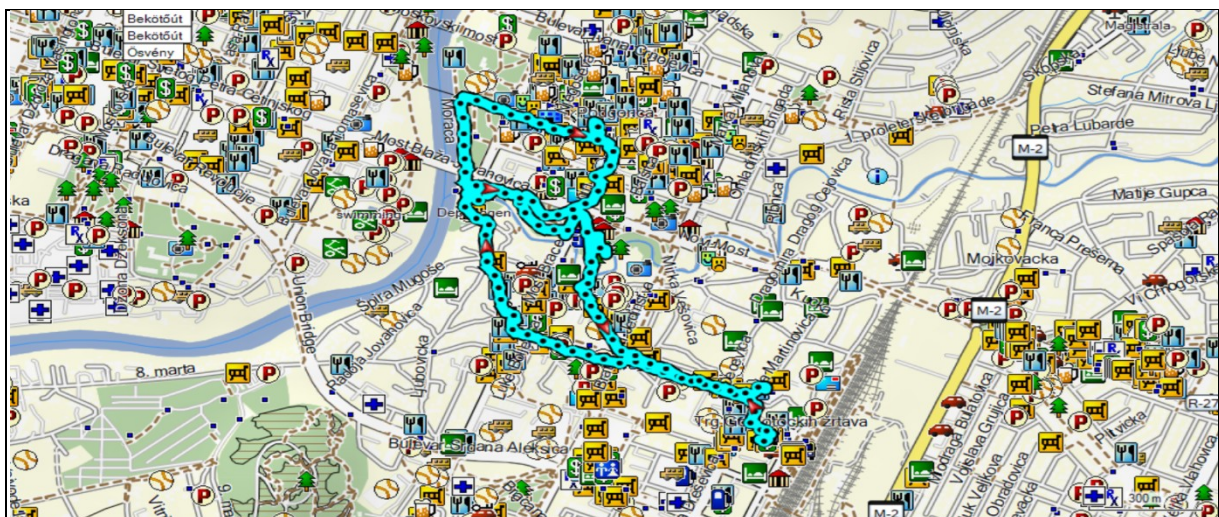
Az időjárás előrejelzések esős időt jósoltak, csak reménykedni tudtunk benne, hogy nem jön be a jóslatuk.

Enyhén esős időben érkeztünk meg Podgoricába. Nem hittünk a szemünknek, minden előrejelzés nagy esőzést jósolt, itt meg alig csöpög egy kicsit az eső.

Busz túlságosan soká ment volna Podgoricába, ezért taxival utaztunk a buszállomásig. A taxisofőr rögtön el akart vinni minket Kotorba. Jól megkérte volna az árát. Mi úgy döntöttünk, hogy megyünk az eredeti terveink szerint busszal. Meg is vettük a jegyet Kotorig.

A buszpályaudvaron eldöntöttük, hogy mivel egész jó idő van, ezért az erre a napra tervezett Podgorica városnézést megcsináljuk.

Táv: 6 km; szint: 100 m

Elindultunk a belváros irányába. Először az Óra tornyot (Sahat Kulát) néztük meg. Török időkben épült szép torony, ami a város egyik kedvelt találkahelye.

Menet közben elkezdett esni az eső, ezért először esernyővel mentünk, majd előkerültek az esőkabátok is.

A Ribnica patakon átívelő török kori kőhídhöz értünk. Nagyon szép kis híd. Sok fényképet készítettünk róla. Csodás élményben volt részünk, amikor a Ribnica patak és a Moravca folyó összefolyásához értünk. A két folyó vizének keveredése gyönyörű látvány volt. A Ribnica patakon apróbb vízesés is volt. A Moravca folyó nagyon gyorsan száguldott a tenger irányába. Ez a sebesség már-már a raftingoláshoz alkalmas terep. Nagyon tetszett ez a hely.

Ezután egyre erősödő esőben a Köztársaság térre értünk. Semmi megrázót nem láttunk ott. Van egy téliesített szökőkút, és egy obeliszk, azon kívül semmi.

Ezután egy gondozott szép parkban leültünk szendvicseinket megenni, és pihentünk is egy kicsit.

Ezután megcéloltuk a buszpályaudvart. Jegyünk szerencsére már volt, nem kellett aggódnunk amiatt, hogy esetleg a Kotor felé tartó buszra nem férünk fel.

Egy kellemes vendéglőben ebédeltünk. Az adagok szép nagyok voltak, nem is mindenki boldogult elfogyasztásával.

Felültünk a Kotori buszra. Hatalmas esőben haladtunk. Első megállónk Cetinjében volt, ami Montenegró régi fővárosa volt. Második megállónk Budvában volt. Budva felé közeledve elképesztően szép kilátásban gyönyörködhattünk volna, ha nem ömlött volna az eső. Így is lenyűgöző volt, de milyen lehet ez szép időben.

Budva és Kotor között útépités van, ezért lépésben tudtunk csak közlekedni. Időnként olyan rossz volt az út, hogy azt lehetett hinni, hogy felborul a buszunk.

Az autósok rendkívül fegyelmetlenek, kész csoda hogy nem ütközünk senkivel.

Végre beértünk Kotorba.

Szállásunkat viszonylag könnyen megtaláltuk. A lakás fűtetlen volt, ablaki nyitva voltak, egészen kellemetlenül hideg volt.

Az eső továbbra is ömlött. Közben elkezdett dörögni, villámlani is. Hihetetlen mennyiségű eső esett.

Nagy nehezen szántuk rá magunkat arra, hogy elinduljunk bevásárolni.

Vacsora közben megbeszéltük, hogy másnap reggel, amikor látjuk, hogy milyen az időjárás, és az előrejelzéseket is megnézzük, akkor döntjük el a második napi programunkat.

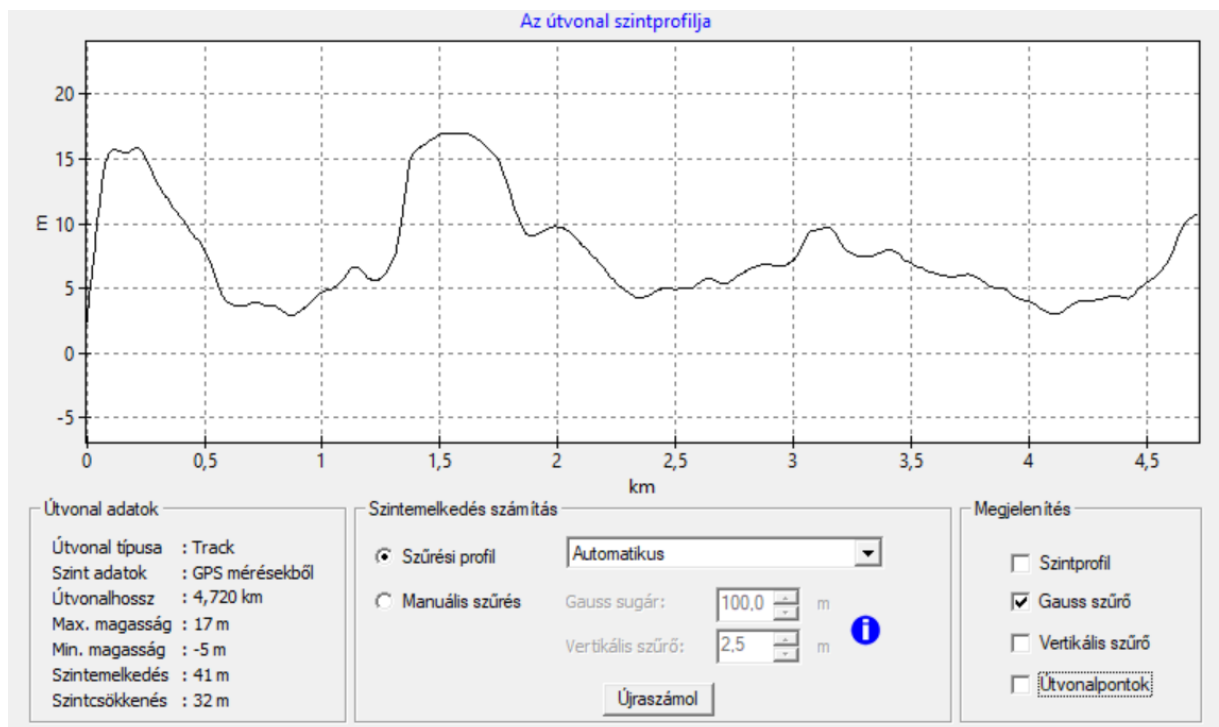
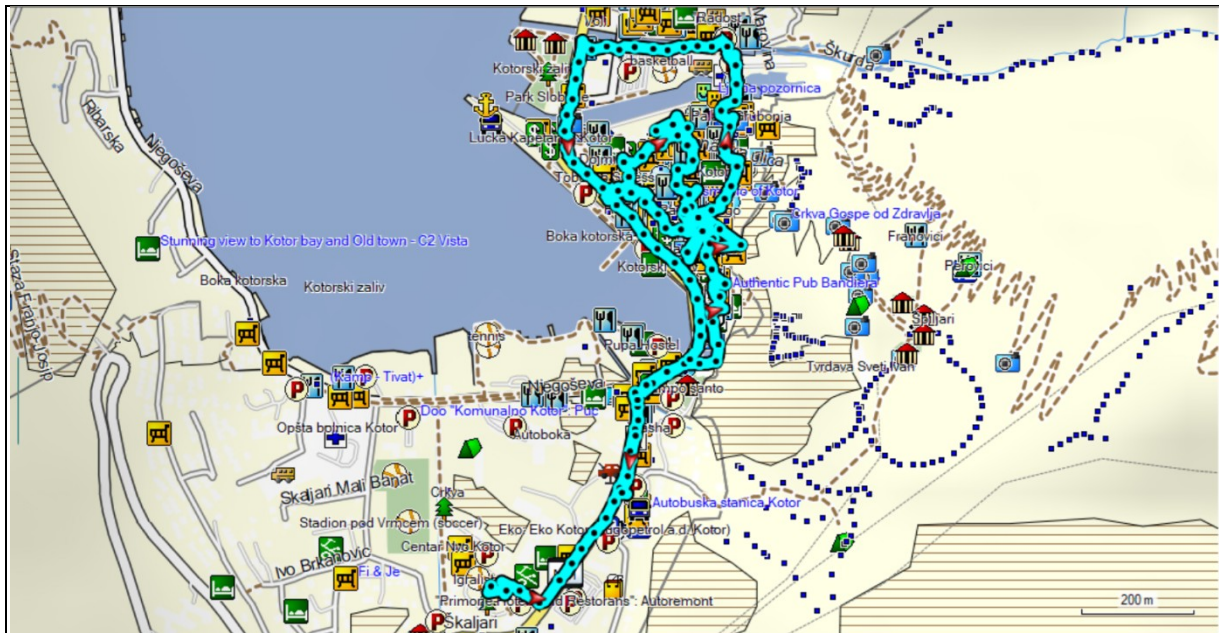
Tulajdonképpen szerencsésen átvészeltük ezt az igen esős, rendkívül kellemetlen őszi napot.

2025. november 19. kedd. Montenegro 2. nap

Mai napon két helyszínt terveztünk be. Először Kotor belvárosát, délután pedig Budva óvárosát szeretnénk volna megnézni.

Reggel kicsit nehezen indultunk el, mert szakadt az eső. Eldöntöttük, hogy még az esőnadrágot és az esőkabátot is magunkra vesszük, továbbá még esernyővel is kiegészítjük védelmi felszerelésünket.

Táv: 5v km; szint 50 m

Besétáltunk Kotor óvárosába. Igazi balkáni kisváros utcácskáiban sétálgattunk.

Első komolyabb látnivalónk a Szent Tryphon-székesegyház volt. Nagyon szép volt a templom, amit 1200 környékén építettek. Különös élményt nyújtott az emeleti kiállítás, ahonnan a templomba is be lehetett látni magasról. A templom erkélyéről pedig nagyon szép volt a kilátás.

Rengeteg cicát láttunk, volt amelyik a tereken sétálgató galambokra vadászott.

Az Óra-torony is nagyon szép volt. Szerencsénkre pont 11 órakor értünk oda, és hallhattuk, ahogy az óra jelezte az idő múlását.

Mivel az óváros közvetlenül a hegy lábához épült, ezért időnként csodás kilátásokban gyönyörködhattunk. Sóvárogva néztük a hegyre épített Szent György templomot és a Szent Iván erődöt. Ide mindenképpen fel szeretnénk jutni.

Elgyalogoltunk a Macska Múzeum mellett is. Megbeszéltük, hogy ha a rossz időjárás miatt nem tudunk más programon részt venni, akkor megnézzük a Macska Múzeumot.

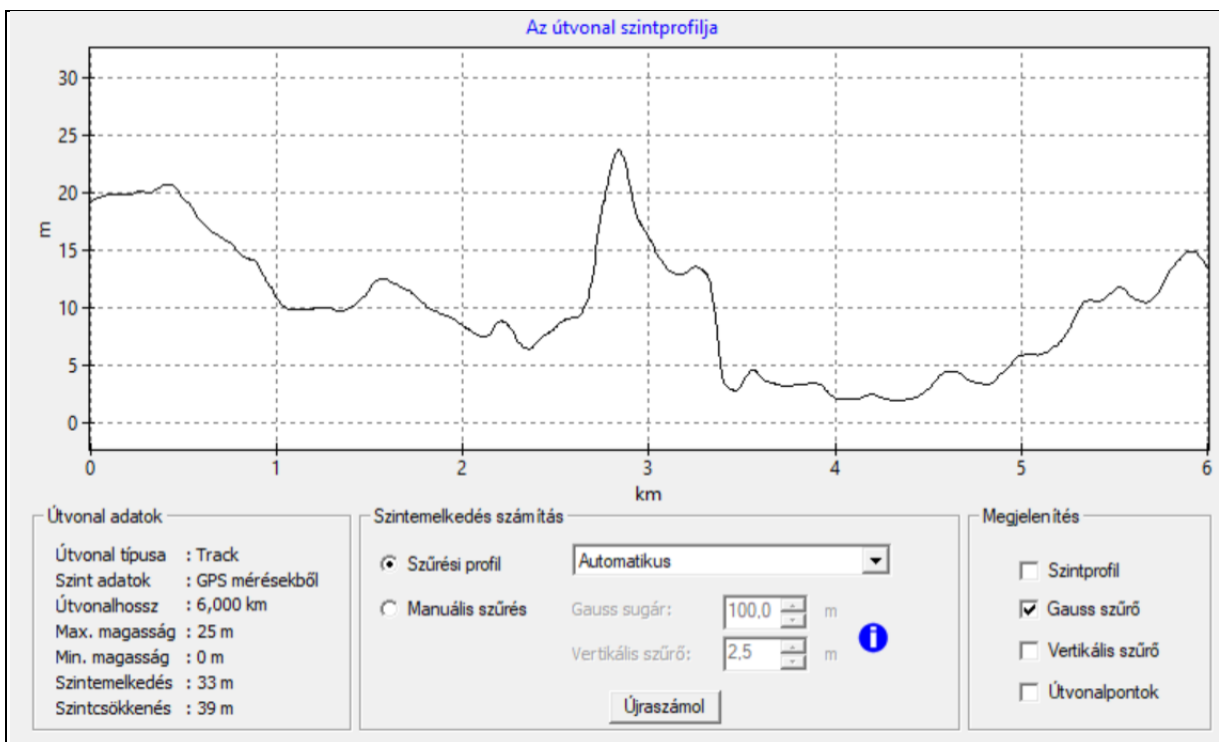
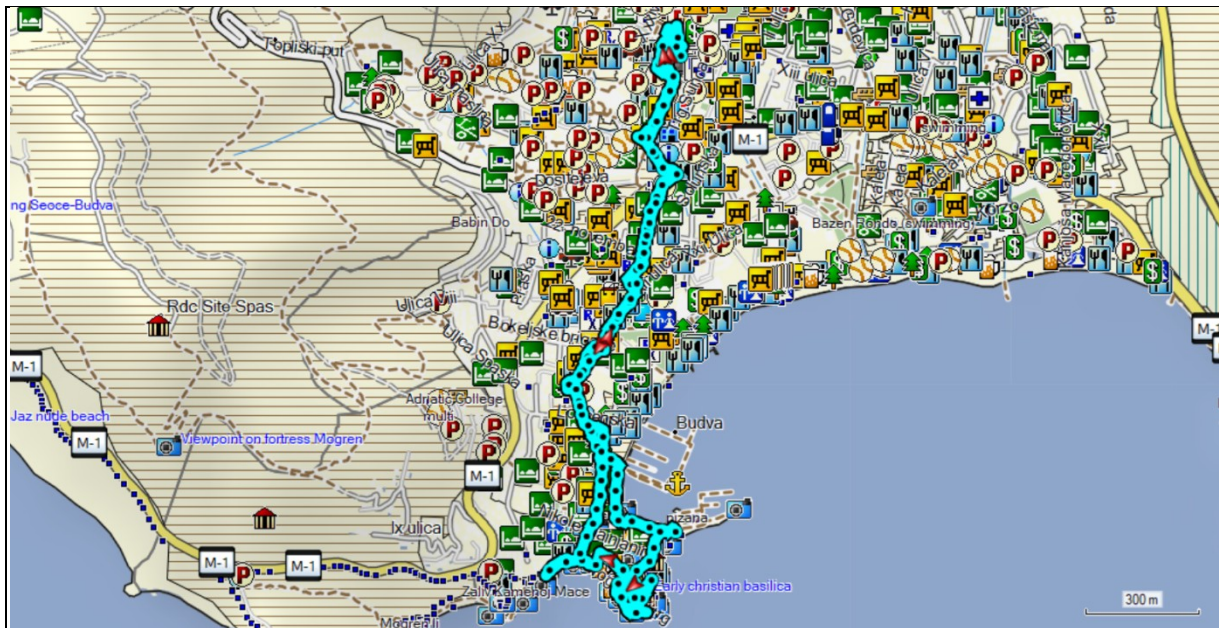
Kis keringőzés után a Szent Lukács templomnál kötöttünk ki. Belülről is nagyon szép volt.

Ezután kísétáltunk a Skurda folyó partjára a várkapunk. Örömmel figyeltük, ahogy a vadlacsák raftingoltak a folyó vizén.

Lejutottunk a tenger partjára, ahol páratlanul szép kilátásokban gyönyörködhattunk. Csodás felhőbe burkolódzott hegyeket láttunk.

Sietnünk kellett, mert a Budvára induló buszunk indulási ideje vészesen közeledett.

Szerencsére a buszt elértük, de nem kellett rá sokat várakoznunk.

Délután egy körül érkeztünk meg Budva buszállomására. Szerencsénkre az eső elállt. Kezdtett szép idő lenni. Néha még a Napot is láttuk néhány pillanatig.

Leértünk tengerpartra. Elég háborgó volt a tenger, csodás látvány volt.

Ezután bementünk az óváros területére. Hasonló kis utcáskákat láttunk, mint Kotorban.

Megnéztük a Szent Mária templomot, és a Szent Száva templomot.

Budvai látogatásunk csúcspontja az erőd bástyájának megtekintése volt. Leírhatatlanul szép volt a kilátás a tengerre. szerencsére a Nap is kisütött és fényhidat képezett a vízen irányunkban. A városra is nagyon szép volt a kilátás.

Az erőd könyvtárát is megnéztük. Lekíváncozott rólunk az eső elleni összes védőfelszerelés és még a pulóver is.

Az erődlátogatás után megkerestük a Budva óvárosában elrejtett geoládát. Könnyű találat volt

Lassan búcsúztunk Budvától, de még meg szeretnénk volna nézni a Budva jelképévé vált Balerina szobrot.

Nem is volt olyan könnyű rátalálni, ezért segítséget kértünk a helyi Turista irodában.

Kis keresgélés után megtaláltuk a szobrot. Sajnos le van zárva a szoborhoz vezető út, ezért csak kb. 10 méter távolságra tudtuk megközelíteni. A háborgó tenger hatalmas hullámokat vetett, néha még a sétányra is jutott a vízből néhány csepp.

Visszasétáltunk a buszállomásra, ahol közel egy órát kellett várnunk a Kotor felé tartó buszra. A már ismert zötyögős úton fél hét körül jutottunk vissza a szállásunkra.

Itt Peti születésnapját megünnepeltük. Kellemesen elborozgattunk és jót beszélgettünk, nosztalgiáztunk.

Ez a napunk a délelőtti esőt leszámítva nagyon jól és tartalmasan telt.

Sajnos estére az eső újból elkezdett szakadni, reméljük holnapra eláll. Esett már eső rendesen, nincs már többre szükség jelenleg.

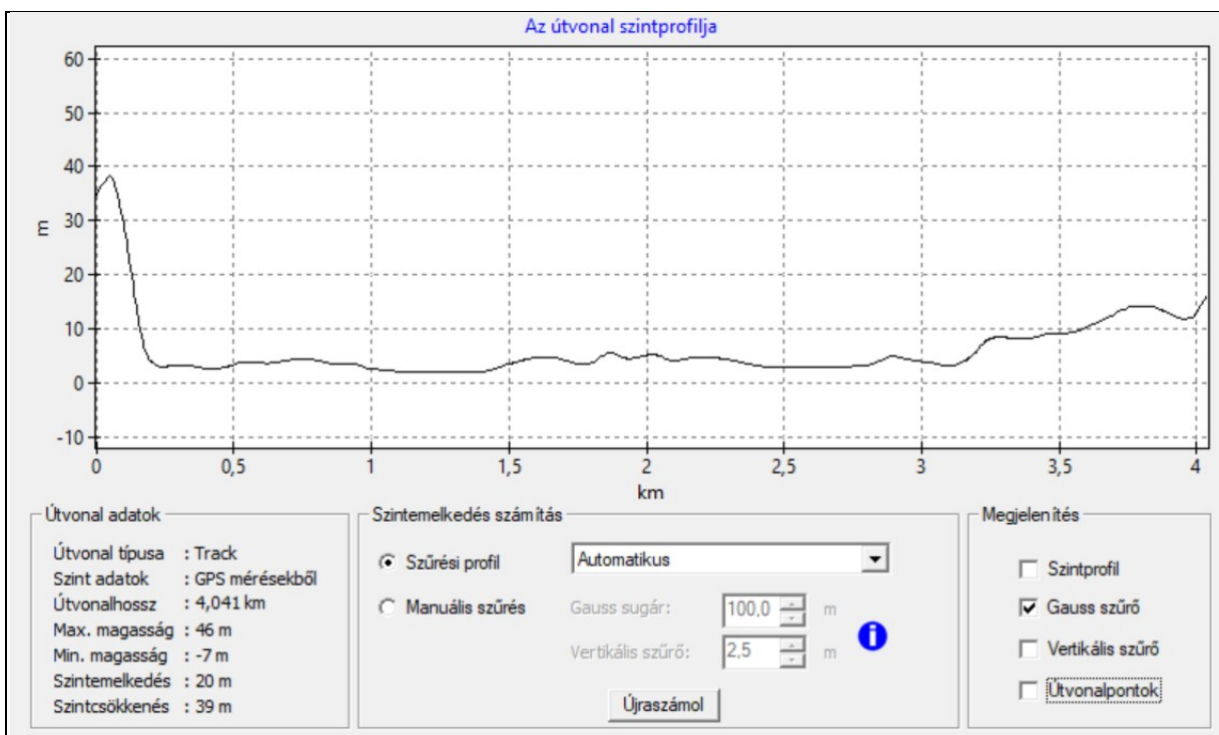
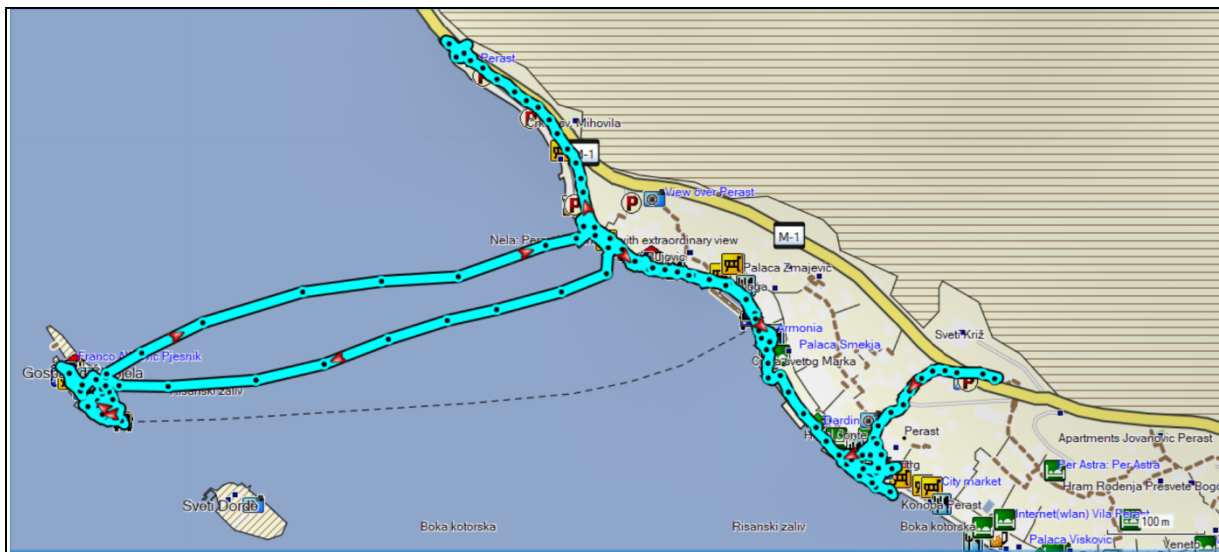
2025. november 20. csütörtök. Montenegró 3. nap

Egész éjszaka szakadt az eső. Nem sok jóval kecsgetett a mai nap.

Eső elleni öltözéssel beöltözve elindultunk Kotor óvárosa irányába. Esett az eső, a Kotori hegyeket a felhők miatt alig lehetett látni.

Gyors döntést hoztunk és a Blue Line járatával Perastba utaztunk. Megkértük a buszvezetőt, hogy szóljon, ha Perastba érkezünk. Nagy hangerővel jelezte is, amikor megérkeztünk.

Táv: 4 km; szint: -

A buszmegállóban egy kedves helyi hölgy megmutatta nekünk merre érdemes indulnunk. Nagy segítség volt ez számunkra.

Meredek lépcsőzés után a buszmegállóból lejutottunk a tengerpartra. A táj elképesztően szép volt.

A Szent György templom sajnos nem volt nyitva, pedig a leírások szerint a tornyából nagyon szép a kilátás a Kotori öbölre.

Elsétáltunk a közeli Pirasti Múzeumhoz, ahol egy úriember megkérdezte tőlünk, hogy nem akarunk-e véletlenül átmenni a szigetre. Naná, hogy akarunk. Négy szimpatikus kínai is velünk jött. Kicsit borsos áron átvitt minket a szigetre az úriember. Közben jópofizott is velünk, mert megtudta, hogy magyarok vagyunk.

Az eső is elkezdett esni, nagyon örültünk neki, már alig vártuk.

Kitett minket a szigetre a hajós, és azt mondta, hogy a szigeten levő templomba negyed óráig nem tudunk bemenni, mert a templomban imádkoznak, és az imádkozást nem szabad megzavarnunk.

Az eső közben elkezdett szakadni, de lassan enyhült és egy csodás szivárvány alakult ki.

A templomot körbejártuk, de semelyik ajtaját nem tudtuk kinyitni.

Becsapva éreztük magunkat, mert a templomban senki nem volt, ezért a templom nem látogatható. A templom belépőjét is bevasalta rajtunk a hajós úriember. Hát ez van, néha becsapják az embert. A hely szép volt, végül is nem nagy ügy volt, hogy egy kis templomba nem tudtunk bemenni. Láttunk mi már eleget. Kár, hogy a pár perc alatt megnézhető szigeten háromnegyed órán keresztül bolyongtunk a kisebb-nagyobb intenzitással szakadó esőben.

További hajókkal sok kínait szállítottak a szigetre. Nagy hangzavarral nézegették a tájat és anem látogatható templomot.

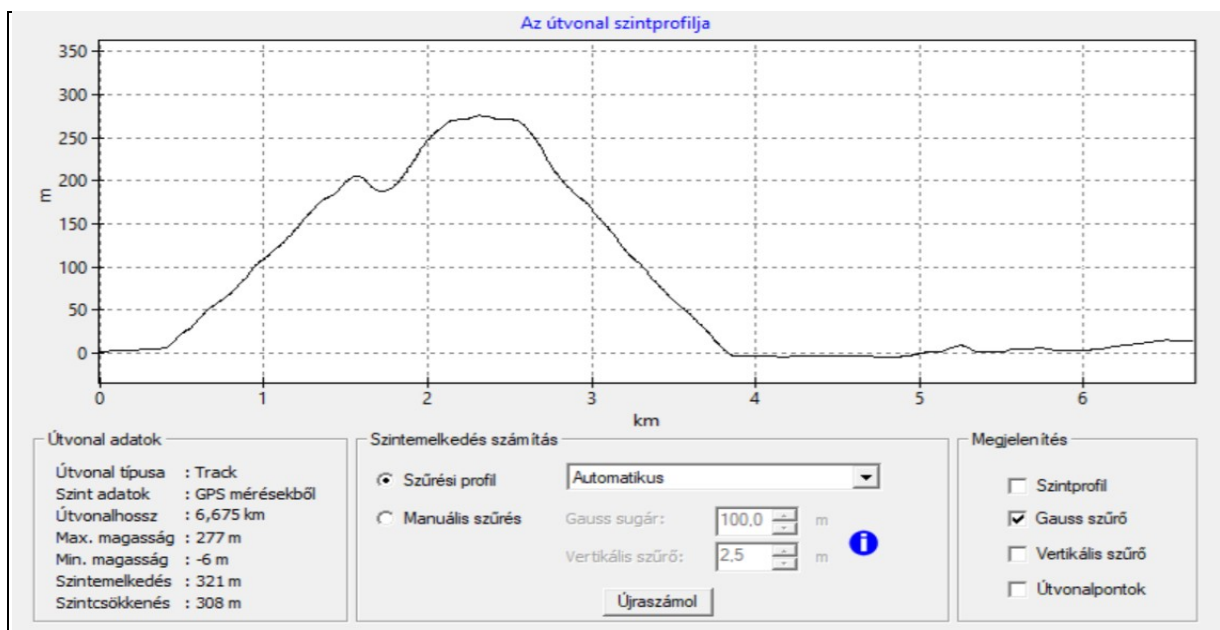
Nemsokára megérkezett egy hajó értünk, ami visszavitt minket Perastba.

Beültünk egy vendéglőbe, ahol megittuk a kávékat, meg a finom borunkat.

A vendéglős tanácsa alapján könnyen megtaláltuk a Blue Line buszmegállót. Némi várakozás után jött is a busz, amellyel Kotor óvárosába jutottunk.

Innen elsétáltunk az erőd látogatóközpont bejáratáig. A belépő kicsit borsos volt, de hát aki szépet akar az fizessen érte.

Táv: 7 km; szint: 300 m

Hosszú emelkedő után felértünk a Szent János erdőhöz, ahol keresgéltek a geológiák helyét. Fényképeket készítettünk róla, mert sajnos a láda nincs a helyén.

Hosszú térdgyilkos ereszkedés következett. Egy kedve török társasággal ismerkedtünk meg, akik még táncolni is hívtak minket. Fáradtak voltunk már, ezért ezt a programot inkább kihagytuk.

Végre leértünk a tengerpartra.

Vásároltunk magunknak némi frissítőt és az óváros főbejárata közelében egy padra leültünk pihenni és frissíteni magunkat. Rendőri felügyelet kíséretében fogyasztottuk el életmentő frissítőnket.

Ezután bementünk az óváros egyik éttermébe és megvacsoráztunk. A vacsora nagyon finom volt és bőséges is. Jóllakottan, de fáradtan érkezünk szállásunkra.

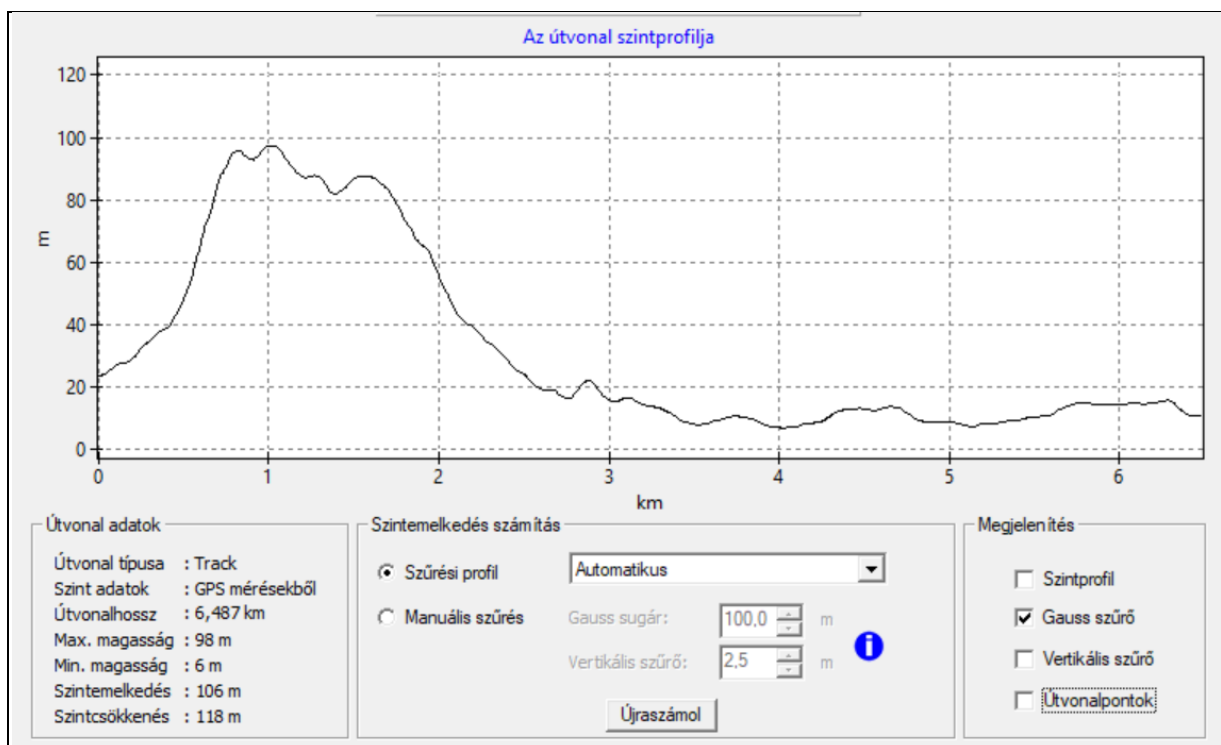
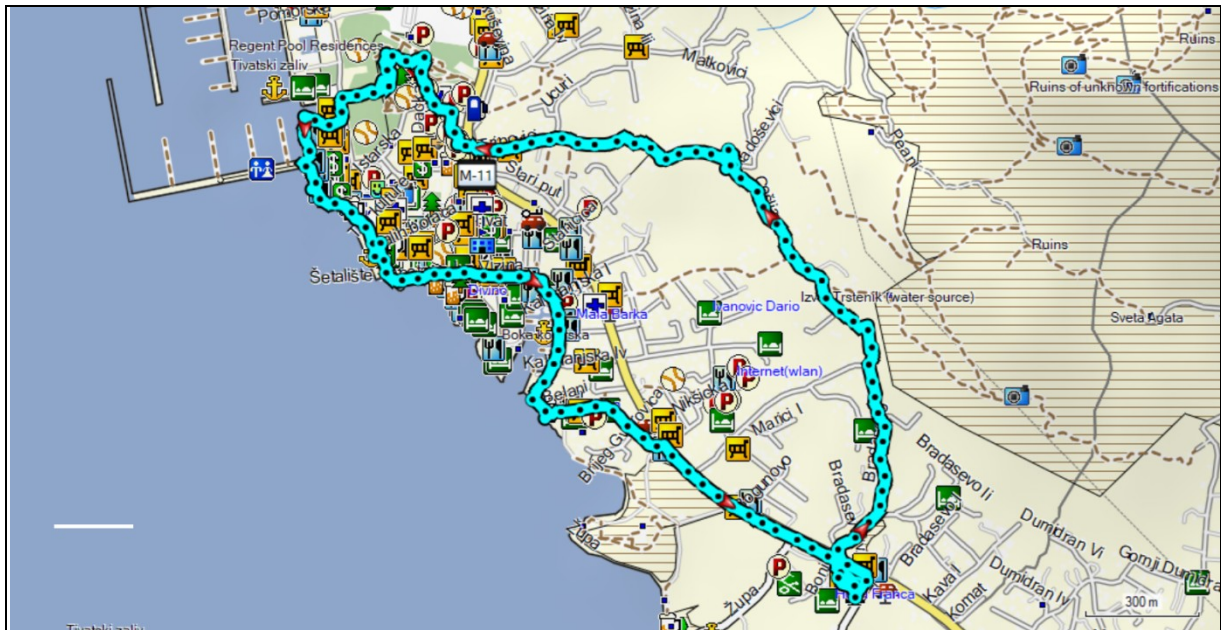
Már alig várjuk, hogy ismét szakadjon az eső, az előrejelzések szerint jönni is og az égi áldás rövidesen.

Mi lesz holnap? Fogalmunk sincs, de majd lesz valami. km; szint: 50 m

2025. november 21. péntek. Montenegró 4. nap

A meteorológia előrejelzések nagyon rossz, esős, viharos időt jósoltak mára. Azért induljunk el Tivatba, talán nem ázunk teljesen szét.

Táv: 6 km; szint: 100 m

A már megszokott 20 perces késéssel megérkezett a Tivatba tartó busz. Kellemes hőmérsékletű időben, jó felhős időben érkeztünk meg. Úgy gondoltuk, hogy bármelyik pillanatban leszakadhat az ég. Szerencsére nem ez történ. Egyre kellemesebb idő volt, még a Nap is kislötött. Gyorsan lekerültek a kabátok, pulcsik rólunk.

Elindultunk a Tivati Szent Antal templomhoz. Komoly, nagyon meredek úton haladtunk. Néha alig tudtunk lábon maradni a csúszós úton. végre megérkeztünk a templomhoz, amit nagyon régen építettek. Nagyon tetszett kívülről. Sajnos nem volt nyitva, ezért csak az ablakain kukucskáltunk be.

A domb tetején nagyon szép kilátásokban gyönyörködtünk. Belátható volt szinte a teljes Tivati öböl.

Szép lassan ereszkedtünk le a dombról. Odaértünk a Szent Száva ortodox templomhoz. Ortodox templomhoz viszonyítva viszonylag szerény berendezésű volt a templom. Megható volt a hívek imádsága.

A templom után a városi botanikus kerthez értünk. Szépen rendben tartott kert volt. Szerencsére még padok is voltak, így ülve tudtunk ebédelni.

Leértünk a tengerpartra. Odaértünk az Adriai tenger egyik legnagyobb jacht kikötőjéhez. Csodás látvány volt, és hát a kilátás egyszerűen bámulatos volt.

Az időjárás is megfelelő volt, bár elég szelesre fordult időközben.

Beültünk egy kellemes vendéglőbe. Kávétunk, mivel én nem kávézom kaptam egy deci vörösbort. A lányok rendelték egy sült fagylaltot. Nagyon ízletes volt.

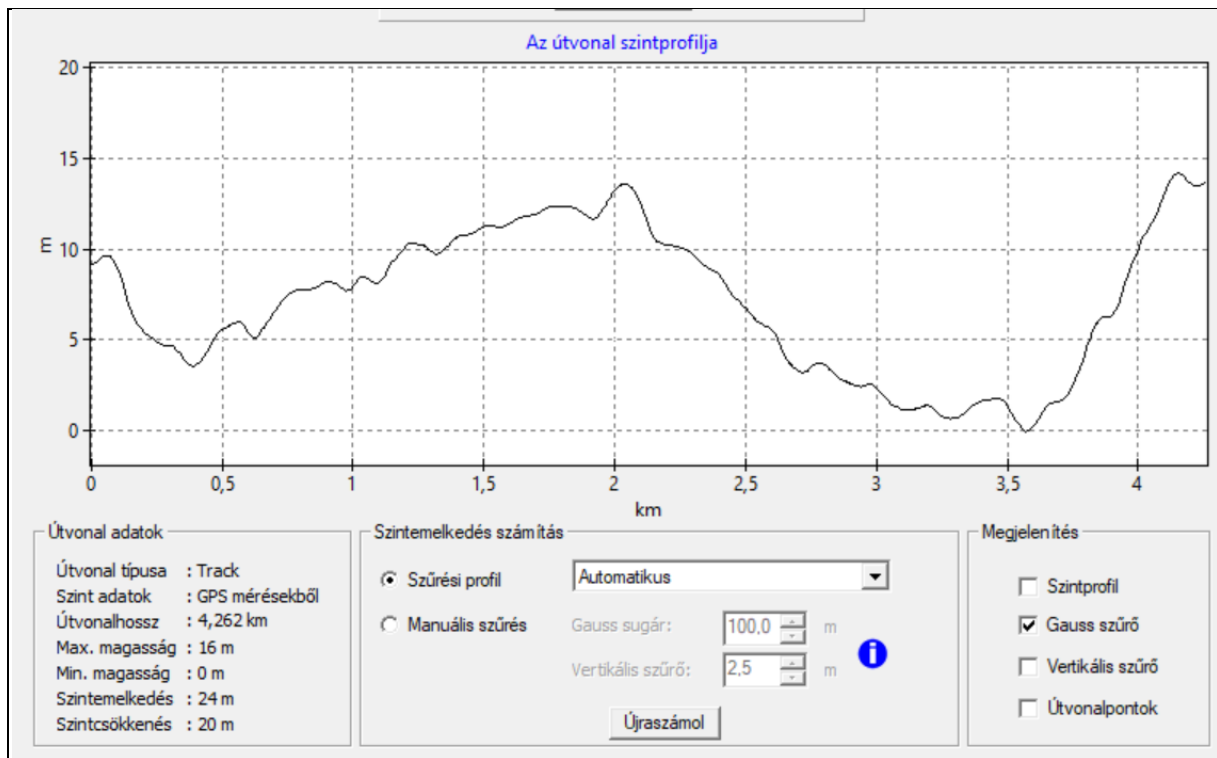
A vendéglőben tartózkodásunk alatt az eső is elkezdett esni, de nem tartott sokáig.

Ezután még továbbra is a tengerparton maradtunk. Lassan elbúcsúztunk a tengertől és a buszállomáshoz gyalogoltunk.

A szokásos 20 perces késéssel meg is érkezett a busz. Rövidesen megérkeztünk Kotorba.

Táv: 4 km; szint -

Kotorban begyalogoltunk az óvárosba. Búcsúztunk Kotortól, hiszen holnap már Podgoricában fogunk aludni.

Végig mentünk a már jól ismert helyeken. Kerestük a Macska Múzeumot. Második keresésre sikerült is rátalálni. Sajnos nem volt nyitva. Majd májustól lesz ismét nyitva.

Kisétáltunk az óvárosból a Skudra folyón átívelő hídon és lassan elértünk a Kotori kikötőbe. Nagyon szép volt a táj. Sok csónak volt, ezek napközben alig várják a turistákat.

Utolsó pillantást vetettünk a csodás Kotori öbölre, és a környező hegyekre.

Bementünk vacsorához alapanyagot vásárolni egy boltba.

Közös főzőcskézés után fáradtan, de nagyon kellemes, szép élményekkel gazdagodva tértünk nyugovóra.

2025. november 22. szombat. Montenegró 5. nap

Éjszaka nagy vihar volt, és hatalmas eső zúdult Kotorra. Nehezen ment a pihenés, mert a vihar zajára felébredtünk és nem tudtunk visszaaludni.

Reggel mindannyian korán keltünk, mert be kellett csomagolni az útitáskáinkba. Nagy nehezen begyömöszöltük cuccainkat.

Közben szülinapi köszöntésben részesültem.

A hűtőben lévő maradékokból elkészült a reggeli. Szerencsére szinte mindent fel tudtunk használni. Egy kis száraztésztát, lisztet, pirospaprikát hagytunk a szálláson.

Kilenc óra környékén bezártuk szállásunk ajtaját és nagy lendülettel elindultunk a buszállomásra. Nehogy ne tudjunk jegyet venni a Cetinjébe tartó buszra.

Az a busz, amit kinéztünk, az állítólag motorhiba miatt nem közlekedett a mai napon, ezért a fél órával későbbi buszra vettünk jegyet.

Volt még egy óránk. Menjünk a kikötő környékére. Oda is értünk. Rengeteg felhő volt az égen, ami korlátozta a kilátást.

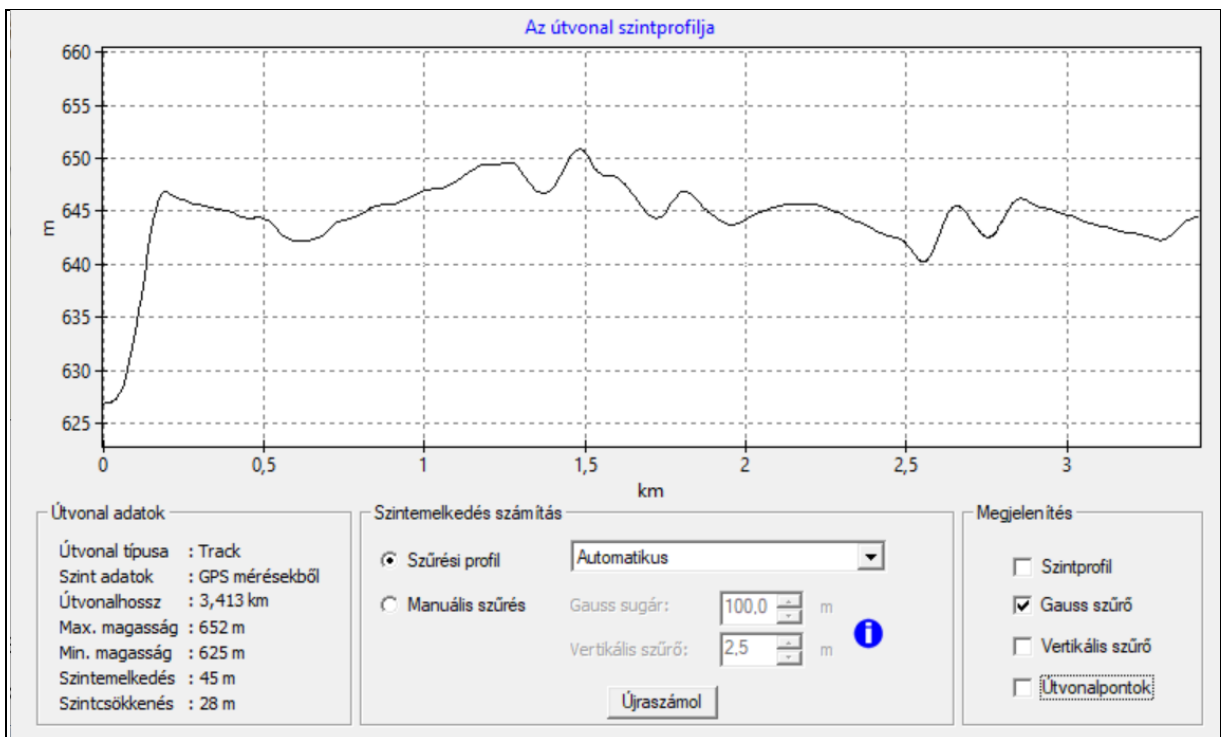
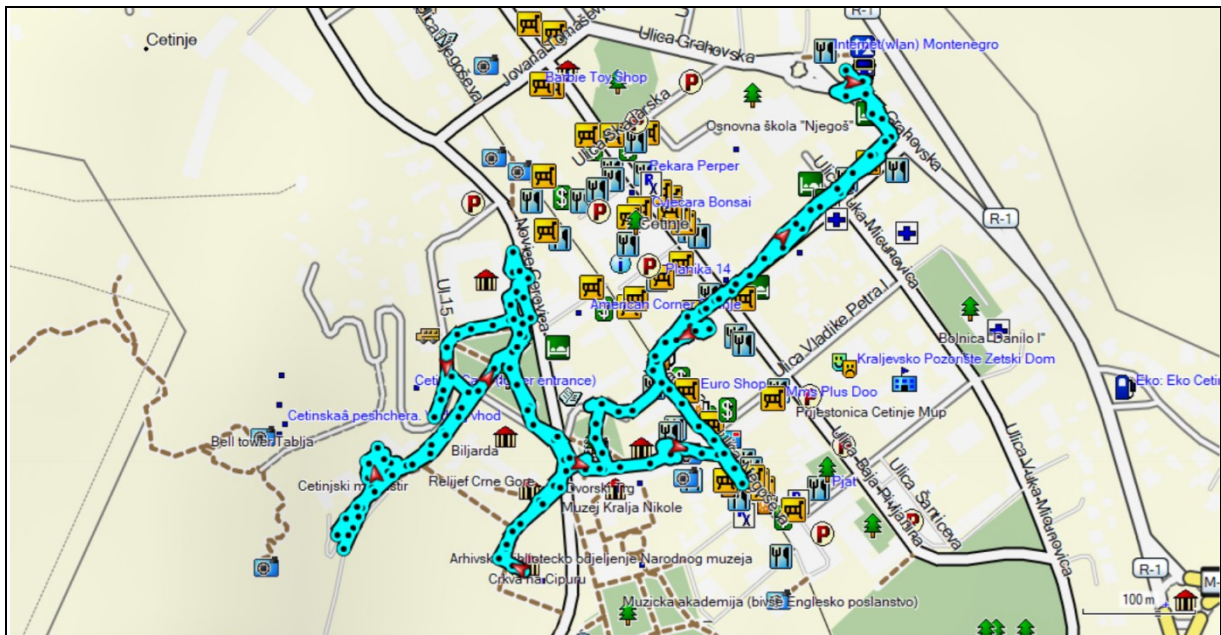
Bementünk az óváros területére is. Felmentünk a várfalra, ahonnan pár méterrel magasabbról láttuk a kikötőt. Elég elhanyagolt állapotban van a várfal, nem volt a lehangulatosabb hely.

Ezután visszamentünk a buszállomásra. A Cetinjébe tartó busz nem érkezett meg időben. Több utas is, beleszámítva minket is aggódva érdeklődtek a közlekedést irányító menedzsertől mi van. 20 perces késéssel megérkezett a busz. Elég zsúfolt volt. Az eredeti elképzeléseinkhez viszonyítva majdnem 1 óras késéssel indultunk el.

A már ismert úton Budváig mentünk. Úgy éreztük, mintha a zötyögős út egy kicsit jobb lett volna ma. Budvát elhagyva szerpentines úton kapaszkodtunk fel egy hágóra. A kilátás elképzelhetetlenül szép volt. Hosszú időn keresztül gyönyörködhettünk a tengerpartban, Budvában és a környező településekben. Búcsúztunk a tengertől.

A hágó tetejéhez közeledve belementünk a felhőkbe. Érdekes módon nem esett az eső. Reménykedtünk benne, talán megússzuk a mai napi esőadagot. A hágó után elkezdünk leereszkedni Cetinje irányába. Elkezdett csöpörészni az eső. Majd egyre erősödő intenzitással esett.

Táv: 3.5 km; szint: 50 m

Beértünk Cetinjébe. Nem voltunk feldobva, hogy erősen esik az eső. Beöltözködtünk esőkabátba.

Megkérdeztük a Cetinjei buszállomáson, nem tehetnék-e le a cuccainkat. Rakják csak le, mi majd vigyázunk rá.

Nem túl nagy kedvvel elindultunk a Cetinjei városnézésre.

Egész gyorsan bejutottunk a központba, ahol megnéztük a felállványozott színházat, az ágyúcsöves kistemplomot, az erődöt.

Ezután megállapítottuk, hogy minket nem igazán izgatott fel a múzeumuk, ezért azt kihagyjuk.

Annál jobban érdekelt viszont a közeli kolostor. Hamarosan oda is értünk. Lepakoltuk esőkabátainkat, meg esernyőinket.

Beléptünk a kolostorba. Egy patriárka épp magyarázott helyieknek, hogy mi is látható abban a két szűk kis teremben, ami egyáltalán földi halandók részére látogatható.

Keresgeltük Keresztelő Szent János kezét tartalmazó szarkofágot, de nem találtuk. Fényképezni is csak eldugva tudtunk, mert tiltva volt.

Hát ez a kolostor látogatás nagyon nagy csalódás volt.

A közelben egy dombon van egy szent mauzóleuma, ahonnan állítólag nagyon szép a kilátás. Az eső miatt ez kimaradt.

Mosdóba is már nagyon kellett volna mennünk. Egy Múzeumban biztos van mosdó, igaz hogy nem érdekel minket a kiállítás, de azért bemegyünk. Bementünk volna, de a Múzeum nem volt nyitva. Más turisták is meglepődve nézegették, hogy miért nincs nyitva a Múzeum.

Mosdóba továbbra is nagyon kellett mennünk, ezért beültünk egy vendéglőbe. Elég hideg volt, de különböző melegítőeszközökkel, és takarókkal valahogy elviseltük a hideget. Nagyon finom vörösbort és tésztákat fogyasztottunk. Egész jól éreztük magunkat.

A pihenő után visszagyalogoltunk a buszmegállóba. Taxiba ültünk és már robogtunk is Podgoricába a szállásunkhoz.

Az eső végig ömlött, volt egy szakasz, ahol hatalmas köd volt.

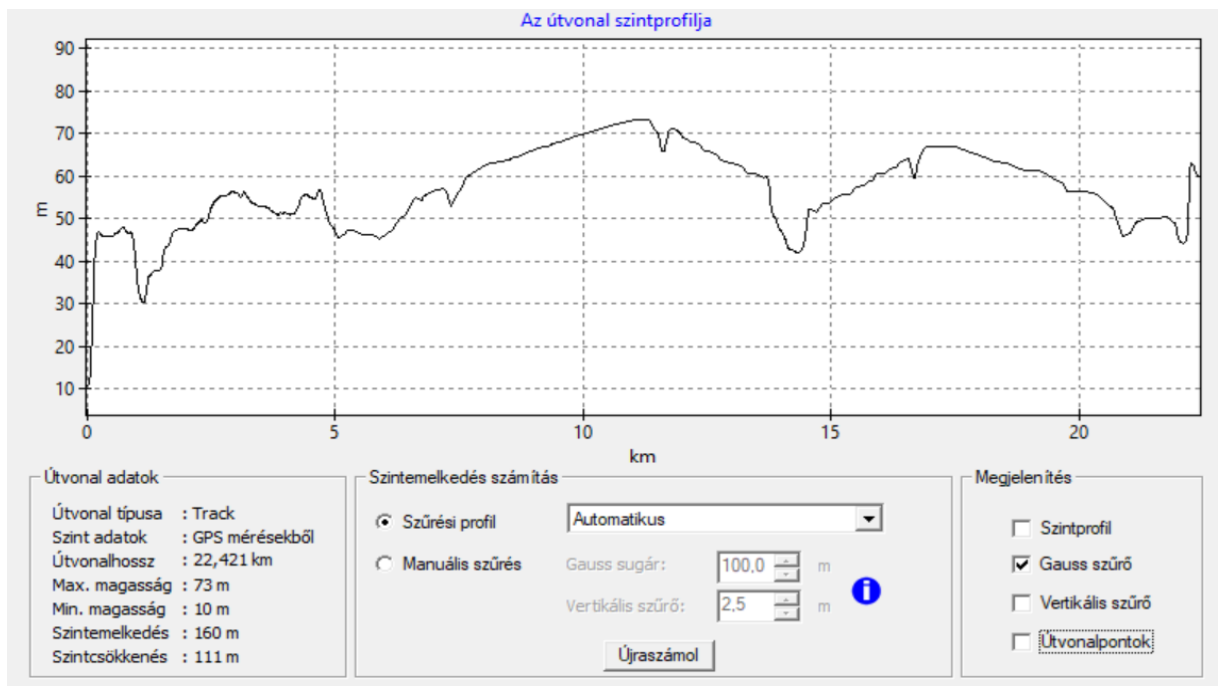
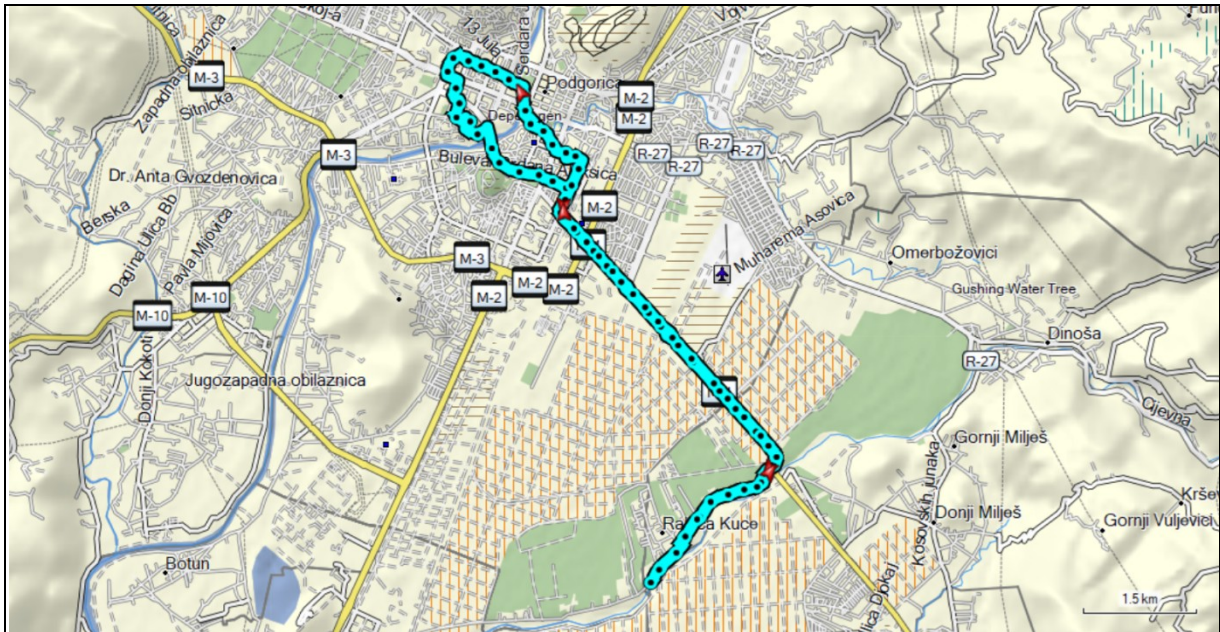
Végre a szállásunkra értünk és elrendezgettük ruháinkat.

Hát ez a mai nap nem volt valami jó. A Cetinjébe tartó buszra másfél órát kellett várni. Cetinjében ömlött az eső. Tönkretette a városnézésünket. Hideg volt az étteremben. Cetinjéből buszra már fel sem mertünk szállni, ki tudja mikor értünk volna a szállásunkra.

Holnapi napot próbálgatjuk tervezgetni. Eső, még több eső, vagy még annál is több eső.

2025. november 23. vasárnap. Montenegro 6. nap

Táv: 22 km ebből gyalog kb.: 4 km lett megtéve, a többi taxival; szint: 150 m,

Reménytelenül esett egész éjjel és délelőtt az eső. Fél tizenegy környékén elhatároztuk, hogy elindulunk egy kis Podgoricai városnézésre. Szerencsénkre csillapodott az eső, majd mire a Ribnica befolyáshoz értünk elállt. Rögtön jobb lett a kedvünk. Levetettük magunkról az esőkabátot, esernyők is a hátizsákokba kerültek. Azért csak jobb így túrázni.

Átmentünk a Ribnica hídon. Akkor láttuk, hogy a Ribnicán lévő kis vízesés szinte teljesen eltűnt, úgy felduzzadt a kis folyó vize.

Sebesen robogott bele a Moravcába.

A parti sétányon haladtunk és örömmel láttuk, hogy követ minket egy szürkegém. Ezen kívül apró kis madárkák buktak le halászni a víz alá. Átmentünk a Gazela elnevezésű gyaloghídon. Egy szép sugárútra értünk, amelyik a Jézus Feltámadása templomhoz vezetett. Útközben beültünk egy pékség étkezőhelyére és finom péksüteményeket ettünk.

Ezután odaértünk Podgorica főtemplomához. A templom mellett egy kicsi templom is van, amit sajnos éppen restauráltak, ezért a szép falfestményeket nem láttuk rendesen. Ki is küldtek a templomból, hogy nem látogatható.

A főtemplom előtt nagy zenebona mellett vonult ki egy újdonsült házaspár.

Bementünk a főtemplomba és meglepetésünkre már egy másik esküvői szertartás volt folyamatban. Sokáig gyönyörködtünk a templomban és az idegen nép templomi esküvőjében. A papok oda-vissza kántálták a szent szövegeket. Gondolom, hogy nem csak mi, de az ifjú pár is várta, hogy végére érjenek mondanivalójuknak. Egyik pap sem olvasta a szöveget, fejből mondta.

Miután már eléggé untuk a hosszas szertartást, kimentünk a templomból. A zenebonáló társaság már várta az éppen esketett ifjú házaspárt.

Meglepődve láttuk, hogy az esküvő után egy keresztelő következett. Már gyülekeztek is az érdeklődők és már a babát is hozták.

Tovább sétáltunk a városban. Bejutottunk Podgorica közvetlen belvárosába. Kicsit felejthető szocialista nagyvárosra emlékeztető helyet láttunk. Podgorica régi neve Titograd.

Ezután két szép park következett. Az egyik Mihail Petrovic király parkja volt. Itt van a király nyári palotája is, amelyben valamilyen art kiállítás van. Elég érdekes kinézetű szobrok is vannak a parkban. Azt se tudtuk, hogy mit akart kifejezni a művész. Ez a kiállítás nem nagyon keltette fel érdeklődésünket, különös tekintettel arra, hogy a Nijagara vízesést még mára terveztük be.

Elhagytuk a kertet. Sétáltunk a szállásunk felé. Majdnem egy hídhoz jutottunk, ahol már taxi nem állítható meg, de szerencsénk volt, mert egy zebránál leintettünk egy taxit és már robogtunk is a Nijagara vízesés felé. Sajnos az eső is elkezdett esni. Megérkeztünk a Nijagarához. Egy nagy kirándulóbusz is éppen akkor érkezett. 40-50 ember özönlött a vízesés irányába. Pár száz méteres sétával a vízesés közelébe értünk. Érdekes módon a kirándulóbusz turistáinak nagy része a víz partján lévő Niagara elnevezésű vendéglőbe tért be, nem voltak túl kíváncsiak a vízesésre. Nagyon szép látvány volt. Élveztük a csodás vízesést és azt, hogy milyen robajjal zuhan a mélybe. A fővízesésen kívül még sok kisebb vízesés is volt, amik szintén nagyon látványosak voltak. A sziklákon ugrálva egyre közelebb jutottunk a fő vízeséshez. El sem tudom képzelni, hogy a valódi Niagara látványa mekkora lehet, ha kistestvére is ilyen szép volt. Örültünk, hogy ide is eljutottunk.

Kár, hogy az eső elég rendesen elkezdett a vízesés sétánk közben esni, mondhatjuk azt, hogy szakadt az eső.

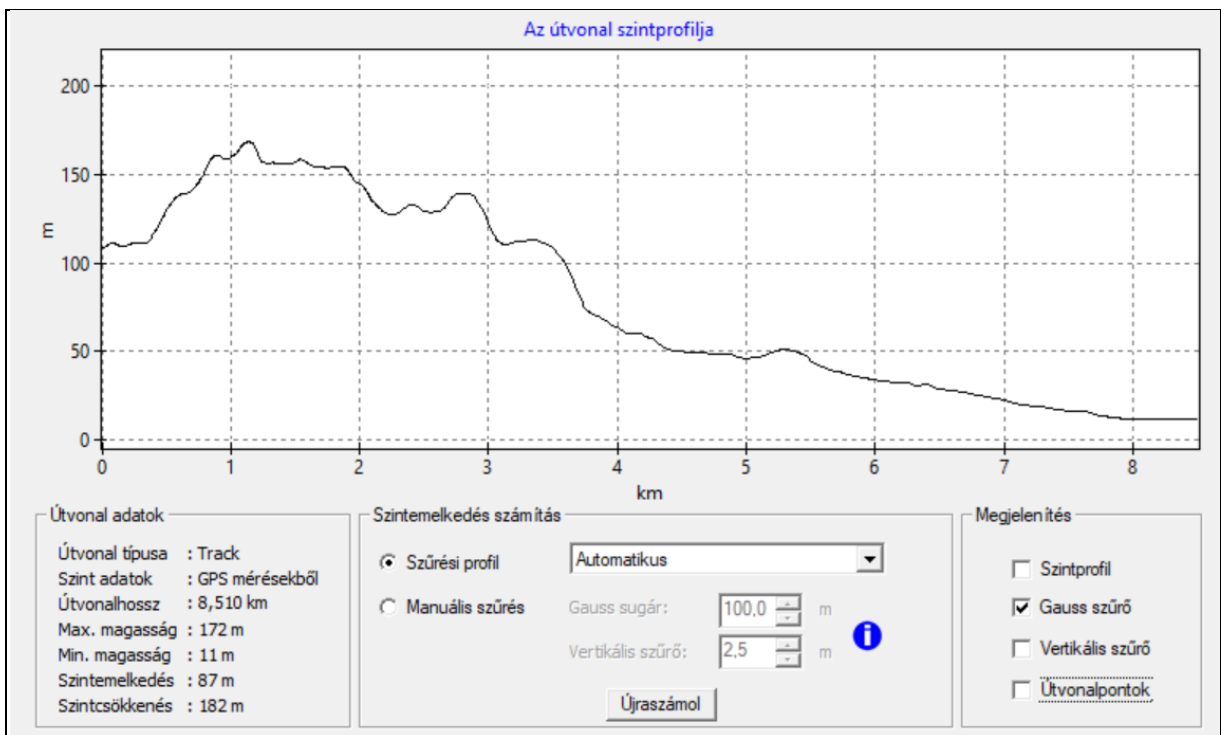
Szerencsénkre a taxisofőr várt minket a parkolóban, így gond nélkül szállásunkra jutottunk.

Utolsó programunk a buszpályaudvar melletti Jankovics vendéglőben tartandó vacsora volt, amely hasonlóan az első napihoz nagyon bőséges volt.

2025. november 24. hétfő. Montenegró 7. nap

Előző este sokáig tanakodtunk azon, hogy mi volna erre a napra a legjobb program. Ragaszkodtam ahhoz, hogy ezen a napon vonatozzunk, mivel vonattal még nem közlekedtünk Montenegróban. Néhány helyszín közül Stari Bar településre esett a választás.

Táv: 9 km; szint: 100 m

Rendkívül meglepő módon nem esett az eső. Lehet, hogy ezt az utolsó túranapunkat nem teszi tönkre az időjárás? Erősen kételkedtünk benne, mert az ért itt-ott erősen tornyosodtak a fekete felhők. Mindenesetre jól beöltözve indultunk útnak.

A vonatállomás kicsit lepusztultnak látszott, a vonat se egy mai darab. Két kocsiból állt, az egyik 1. osztály, a másik 2. osztály. Beültünk a 2. osztályú kocsiba és meglepődve tapasztaltuk, hogy egész tiszta és nagyon kényelmes volt. A WC tisztasága azonban hagyott kivetnivalót maga után. Teljesen pontosan 09¹²-kor elindultunk Bar irányába, ami a Skoder tavn keresztül érkezik a Budva alatti Suttomore állomásra és onnan Bar-ba. Nagyon szép tájakban gyönyörködtünk. Szinte végig magas hegyek között haladtunk. Megérkeztünk Virpazar településre, ahonnan csónaktúrán lehet ismerkedni a Skoder tó szépségeivel. Sok vízi madarat láttunk a tavn és a körülötte lévő erdős, nádasos részen.

Alagutakon is átmentünk időnként, mire Suttomoréba értünk, ahol ismét megpillanthattuk a tengert. Szebbnél-szebb kilátásokban gyönyörködhettünk mire beértünk Bar állomására. Ez a Belgrád – Bar vasútvonal végállomása. A város már egészen közel van az Albán határhoz.

A vonatállomás előtt beültünk egy taxiba és felmentünk Bar óvárosába, amelynek neve Stari Bar. A parkolóban ránk akart akaszkodni egy helyi önkéntes idegenvezető. Mi nem szeretnénk volna, ha valaki ránk akaszkodjon volna. Beültünk egy kávézóba.

Ezután elindultunk Stari Bar történelmi része irányába, amely egy erődfallal van körbevéve. Nagyon szép helyen mászkáltunk, hol egész jó állapotban voltak a középkori építmények, hol elég romosak voltak. Rengeteg helyen volt kilátópont, ahonnan csodás kilátásokban gyönyörködhettünk. Láttunk egy római kori vízvezeték hidat is. Két minaretet is megcsodálhattunk. A hegyek csúcsain hó volt. A völgyben vízesések. Bar városára is ráláthattunk több helyről is és a tenger is látható volt. Sétánk során két kutya is hozzánk csatlakozott és végig jöttek velünk. A történelmi negyed megtekintése után újból visszamentünk a parkolóhoz. Közben a gyerekeknek is nézegettük a lehetséges ajándékokat.

Miután vásároltunk elindultunk a 2000 éves olajfa irányába. A felhők egyre vészt jóslóbban gyülekeztek. Meglepődve láttuk, hogy az olajfa megnézése belépős. Szépen rendezett helyen van az tény, a fa is szép, de hát azért egy fa megnézéséhez belépőt szedni, azért meglepő volt.

Nem kellett sok idő, már esett is az eső. Nem sikerült egyetlen napunkat megúsznunk eső nélkül. Esőben, hosszas gyaloglás után, kalandos úton elértünk Bar vasútállomásra. Jól ki kellett lépnünk, mert nem sok idő múlva indult a vonat. Utána másfél óra múlva indult volna a következő. Szerencsére pár perccel az indulás előtt felszálltunk a Belgrád felé tartó vonatra. Elindultunk vissza Podgoricába. Búcsúztunk a tengertől, azután jött egy alagút és már a hegyek között haladtunk. Kétszer is hosszasan várakoztunk a szemben jövő vonatra. Fél hat körül értünk vissza Podgoricába. Az eső a vonatozás alatt is kitartóan esett.

Elmentünk a szállásunkhoz viszonylag közel lévő Idea áruházba. Az áruházban mindent lehetett kapni, mint itthon a nagy bevásárlóközpontokban. Az élelmiszer üzletében hosszasan keresgeltük a különböző árucikkeket.

Vacsora után még összecsomagoltuk cuccainkat, mert következő nap hajnali négykor ébresztő volt.

Fáradtan, de elégedetten, sok élménnyel gazdagodva tértünk nyugovóra.

2025. november 25. kedd. Montenegró 8. nap

Erre a napra már nem maradt más programunk, mint a hazautazás.

Ötre jött értünk a taxi, amivel kimentünk a repülőtérre. Jó korán kiértünk.

Kiderült, hogy a repülőtér kicsi, elég sokáig várakoztunk arra, hogy a védelmi területen átmehessünk. A határőrök nagyon élvezték munkájukat, belekötöttek mindenbe, jól szétrámoltatták a cuccokat.

Hosszan vártuk, hogy beszállhassunk a repülőbe.

Felszállás után hamar felhők közé kerültünk, volt némi turbulencia is. Szinte végéig felhőben repültünk. Ritkán lehetett látni az alattunk elterülő tájat.

Kis késéssel megérkeztünk Ferihegyre, ahol a változatosság kedvéért esett az eső.

Esőből-esőbe érkeztünk.

200E busszal a KÖKI-be, majd Metróval és vonattal utazva hazaértünk.

Összegzés:

Nagyon szép helyeket látogattunk meg ez alatt az egy hét alatt. Az előre megtervezett programokat nagyon át kellett dolgozni, mert a mediterrán ciklon miatt szinte állandóan szakadt az eső. Igen kellemetlen időjárás volt, kész csoda, hogy ilyen sok szép programban lehetett részünk. A helyiek is mondogatták, hogy érkezésünk előtt két nappal még nyár volt, és hogy ilyen hosszasan elnyúló, hatalmas esőzés nagyon ritkán fordul elő náluk.

Maradtak még szép helyek, amiket nem tudtunk megtekinteni, talán egyszer még visszatérünk Montenegróba? Ki tudja.